

Андрій Бачинський

140
ДЕЦИБЕЛІВ
ТИШІ

В С Л

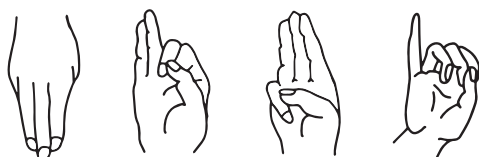
140
ДЕЦИБЕЛІВ
ТИШІ

Андрій Бачинський

140

ДЕЦИБЕЛІВ

ТИШІ

В идавництво С тарого Л ева

Львів – 2015

ББК 84(4УКР)-44

УДК 821.161.2

Б 32

В автомобільній аварії юний музикант Сергій втрачає не тільки батьків, сестричку, але й слух. Він мусить навчитися по-новому спілкуватися з ровесниками в інтернаті, подолати зневіру і відчай, аби важка втрата не вбила в ньому повністю бажання жити. А також – вирватися зі злочинного кола і врятувати названу сестру від лиха...

© Андрій Бачинський, текст, 2015

© Видавництво Старого Лева, 2015

© Андрій Бочко, дизайн обкладинки, 2015

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-167-6

Зморений полудневою спекою, Сергій куняв на задньому сидінні татового «Ланоса». Тато барабанив пальцями по керму, мама по телефону сперечалася з подругою, а шестирічна Іринка, молодша Сергієва сестра, вовтузилася й корчила усім смішні гримаси.

– Ну скільки можна чекати? – нервував тато. – Вже десять хвилин стоїмо на переїзді! Де той поїзд?!

Раптом авто струсонуло. Сергій розплющив очі – й побачив поїзд. Але той чомусь не їхав повз шлагбаум, а мчав просто на їхню машину! З-під його коліс на всі боки розліталися іскри. Натужний рев гудка і пронизливий скрегіт гальм паралізували хлопця.

Він сіпнувся, намагаючись затулитися від залізного страховидла, і... впав на землю.

Уже рік Сергія мучив цей сон, не даючи забути той літній день, який назавжди змінив його життя...

Розділ 1

УСЕ МИНАЄ, А МУЗИКА – ВІЧНА?

Батьки Сергія Петрини були музикантами. Мама викладала в музичній школі по класу скрипки, а тато грав на кларнеті у симфонічному оркестрі філармонії. Коли Сергієві виповнилося шість років, батьки мало не посварилися через те, який музичний інструмент має опанувати їхній малий.

– Невже ти не розумієш?! – обурювався тато. – Кларнет – це суто чоловічий інструмент. З ним Сергійко точно не пропаде. У будь-який оркестр сяде. А як ще саксофон освоїть, то ціни йому не буде! Будь-яку халтуру відіграє!

– Оце ти дуже влучно сказав – халтуру! – відбивалася мама. – Скрипка – королева музики, найблагородніший інструмент! Наш син зможе стати справжнім музикантом, а ти хочеш опустити його до рівня вуличного лабуха!

– Ма-а-ам! Тату-у-у! Я не хочу на музику! Я хочу на карате! – намагався втрутитися в дорослу розмову Сергійко, проте його думки та бажання ніхто до уваги не брав.

Врешті-решт, аби припинити даремні суперечки, батьки зупинили свій вибір на фортепіано. Малого в цьому тішило одне – не доведеться тягати з собою до школи футляр з інструментом, лише ноти.

Спершу Сергійко дуже соромився і приховував від однолітків те, що вчиться в музичній школі. Час до часу ще впрошував батьків віддати його на карате, відмовлявся ходити в музичну, плакав, але тато з мамою рішуче постановили собі виростити з сина нового Ріхтера.

Тож Сергійко терпів. Потім звик. А через чотири роки переміг в обласному конкурсі юних піаністів. І здобув право взяти участь у престижному міжнародному конкурсі, який повинен відбутися у червні в Польщі. Про талановитого учня навіть показали сюжет у вечірніх теленовинах. І наступні два дні Сергій почувався в школі зіркою. Учні з інших класів на перервах заздрісно перешіптувалися за спиною:

– Це той Петрина з п'ятого, якого вчора по теліку показували. Він якийсь там крутий конкурс виграв, тепер по всьому світу їздити буде, тіпа з гастролями!

– Та ну! А з виду вроді ніякий – вухатий і кирпатий... Блін, от везе ж таким!

– А з ким він тусується? Треба на ютубі глянути, може, він уже звезда...

Хтозна, може, Сергійко й переміг би в тому польському конкурсі, може, й дійсно став би зіркою на музичному небосхилі, якби не його любов до футболу. Хлопець вдався статурою в батька – невисокий і худенький. Навіть куйовдив догори русявого чуба, щоб здаватися хоч на кілька сантиметрів вищим. Але все одно на уроках фізкультури завжди стояв у кінці шеренги, серед

найменших. Зате був дуже спритним і, граючи у футбол, міг легко «обмотати» будь-кого зі суперників.

Під час одного з матчів на шкільному стадіоні Сергія грубо штовхнули. Він невдало впав і вивихнув руку. Поїхали в поліклініку. Травматолог вправив вивих, наклав фіксуючу пов'язку, але попередив, що наступні кілька тижнів руці потрібен абсолютний спокій. А до конкурсу залишилося тільки десять днів...

Мама плакала, Сергійко також: не так від болю, як з відчаю. Сестра Іринка ридала за компанію. Тато, повернувшись з роботи, побачив зарюмсаних домашніх і почав їх заспокоювати.

– Чого мокроту розвели? Теж мені горе – вивихнув руку. Подумаєш! Та в нього ще стільки конкурсів попереду! От я на свій перший конкурс взагалі в шістнадцять років потрапив, і нічого!

– Але я цілий рік щовечора, як проклята, по дві години додатково займалася з ним! – не втрималася мама.

– І все даремно!

Тато пригорнув знервовану маму і промовив заспокоїливо:

– Ну, нема лихого, щоб на добре не вийшло. Не поїде Сергійко до Польщі зараз, то поїде наступного року. Краще підготується, і тоді неодмінно переможе.

Втре носа всім. А цього літа чкурнемо на море! Що ж я, даремно купував машину? Все, вирішено! Першого липня – в Одесу!

– Уррра! На море!!! – вмить ожила Іринка і від радості застрибала на дивані.

Сергійко теж втішився, бо давно вже мріяв побувати на справжньому морі.

Коли діти позасинали, батьки ще довго радилися на кухні.

– І що ти оце вигадав? Яке море? За які гроші? – бідкалася мама, встигаючи водночас мити посуд і готувати щось на сніданок. – Усі наші заощадження з'їв «Ланос».

Тато сидів на табуретці, заклавши ногу за ногу, й намагався її переконати.

– Ну то й що? Замість винаймати будинок чи кімнату біля моря, зупинимось в наметовому містечку на узбережжі. Ніч у наметі, їжа на вогні в казані. Жодних благ цивілізації! Ні телевизора, ні комп'ютера. Тільки море, сонце, пісок, зірки і чайки. Краса! Романтика!

– Угу, романтика! Це ж не ти готуватимеш їжу... І баняки теж не ти, а я митиму, ось цими самими руками, яким ще, до речі, на скрипці грати потім!

– Не хвилюйся, сонце моє! Баняки ми з Сергійком візьмемо на себе, – сказав тато і обійняв маму.

Першого липня о п'ятій ранку тато завантажив у багажник валізи, чотиримісний намет, спальні мішки, посуд і двотижневий запас продуктів. Відтак заніс на руках у салон авто сонних дітей. Мама взяла на коліна пакет з харчами на дорогу, і новенький сріблястий «Ланос» вирушив у путь...

Три години мчали без зупинок. Сонце вже височіло понад деревами, у відчинений люк дмухав свіжий вітерець. Але перед залізничним переїздом мандрівників зупинив опущений шлагбаум, і їм довелося чекати, поки проїде поїзд. Через п'ять хвилин Іринка вже вовтузилася і пхенькала:

– Мені сонце заважає! Гаряче! Мені нудно! Ну коли ми вже приїдемо на море?!

– Потерпи, от поїзд проїде – і рушимо далі. Тоді стане легше, – умовляв її тато, водночас картаючи себе: – Треба було купувати машину з кондиціонером! Пошкодував грошей – тепер паримось, як у душогубці.

Він нервово барабанив пальцями по керму, а мама, щоб відволіктися, теревенила з подругою по телефону. Сергійко ж, зморений полудневою спекою, куняв на задньому сидінні.

Позаду «Ланоса» вже утворилася чимала черга машин, у хвості якої стояла велика зелена фура. Її водій, мабуть, спізнювався кудись. Він сердився і щосили сигналив у клаксон, ніби це могло пришвидшити прибуття поїзда. Врешті не витримав – розігнав вантажівку і повз чергу, порушуючи усі правила, помчав до шлагбаума. Коли до переїзду залишалось кільканадцять метрів, з-за повороту з'явився поїзд. Водій вантажівки різко загальмував. Авто зі скреготом зупинилося, але габаритний причіп перехилило й понесло праворуч. Двадцятитонна машина з розгону врізалася в задній бампер сріблястого «Ланоса» і, наче іграшку, викинула його на колію. А назустріч йому на повній швидкості мчав поїзд...